

Nikdy
nevěřte
krásné dívce
s ošklivým
tajemstvím...

*Roztomilé
malé lhářky*

KRUTÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

KRUTÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

KRUTÉ

Přeložila Anna Školníková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2011 by Alloy Entertainment and Sara Shepard
All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Liars. Ruthless*
(First published by HarperTeen, New York, 2011)
přeložila © 2014 Anna Školníková
Redakce textu: Dana Pačková
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-178-1

Farrinovi, Kari, Christině, Marise
a všem úžasným lidem z redakce Harper

Podzíravost vždy straší provinilou mysl

WILLIAM SHAKESPEARE

DOSTANEŠ, CO SI ZASLOUŽÍŠ

Měla jste někdy opravdu černé svědomí? Možná jste prožila krátký románek s kolegou z rychlého občerstvení... a nepřiznala jste se příteli. Nebo jste ve svém oblíbeném obchůdku ukradla vzorovanou šálu... aniž by vás při odchodu prozradil alarm. Možná jste dokonce vytvořila anonymní profil na twitteru, ošklivě na něm pomluvila svou nejlepší kamarádku... a bez mrknutí oka ji nechala žít v přesvědčení, že to má na svědomí ta mrcha, co sedává při matice v lavici před vámi.

Nebýt chycen při činu, to možná každého v první chvíli naplní radostí. Jak čas plyne, může se v žaludku začít pomalu ozývat bolest a tlak. Opravdu jste to *udělala*? Co když se na to přijde? Takové čekání bývá někdy horší než trest sám. Vina dokáže být šíravá.

Nejspíš jste mnohokrát zaslechla úsloví, že *té by prominuli i vraždu*, ale nijak jste se nad jeho významem nezamýšlela. V Rosewoodu ovšem žije čtveřice holek, kterým vražda skutečně prošla. A nejen ta. Stravují je nebezpečná tajemství a ony zjišťují, že existuje osoba, která na ně všechno ví.

Karma je potvora. Zejména v Rosewoodu, kde se nic neututlá příliš dlouho.

Pensylvánský Rosewood je bohaté předměstí vzdálené od Filadelfie asi třicet kilometrů. Posledního července tady ještě v půl

jedenácté v noci vládne dusno, nesnesitelné horko a hejna moskytů. Jindy bezchybné zahrádky jsou spálené sluncem. Tráva je zrzavá, květiny v záhoncích uvadlé, mnoho listů ze stromů popadalo na zem. Zdejší obyvatelé líně plavou v zapuštěných vápencových bazénech, hltají domácí broskvovou zmrzlinu – zdejší bioobchůdek má naštěstí otevřeno do půlnoci – nebo se zavírají doma, uléhají pod klimatizaci a předstírají, že je únor. Nastal jeden z mála okamžiků v roce, kdy tohle místo nevypadá jako na pohlednici.

Aria Montgomeryová seděla za domem na terase a kostkou ledu se chladila za krkem. Zvažovala, zda jít spát. Máma Ella seděla vedle ní s vratkou sklenicí bílého vína na kolenou. „Určitě se nemůžeš dočkat, až za pár dní vyrazíš zpátky na Island, vid’?“ nadhodila Ella.

Aria se pokoušela najít to správné nadšení, ale ve skutečnosti cloumal její duši neklid. Obdivovala Island, žila tam přece od osmé do jedenácté třídy. Jenomže se tam teď měla vrátit s přítelem Noelem Kahnem, bráchou Mikem a starou kamarádkou Hannou Marinovou. V téhle sestavě – posílené ještě o dvě další kamarádky Spencer Hastingsovou a Emily Fieldsovou – cestovali naposledy o jarních prázdninách na Jamajku. A tam se stalo něco strašného. Něco, na co Aria do nejdělsí smrti nedokáže zapomenout.

Ve stejný čas byla Hanna Marinová doma v pokojíčku a balila se na Island. Jede do země plné divných bledých Vikingů, kde jsou všichni lidé navzájem příbuzní. Stojí taková společnost za to, aby si s sebou brala i boty s vysokými podpatky Elizabeth and James? Nakonec do kufru vhodila radši žabky Tom's; když botky dopadly na dno, zvedl se oblak vůně kokosového opalovacího krému. Hanně se na mysl okamžitě vedraly bolestivé vzpomínky na jarní prázdniny, na pláž vyprahlou od slunce, skalnaté útesy a blankytně modré jamajské moře. Stejně jako Aria také Hanna se ve vzpomínkách vracela do osudných okamžiků jarních prázdnin, které strávila se starou partou nejlepších kamarádek.

Nepřemýšlej nad tím, přikazovala si naléhavě. Už nikdy nad tím nepřemýšlej.

Horko v centru města Filadelfie nebylo o nic milosrdnější. Pokoje studentských kolejí Temple University byly mizerně klimatizované, a tak si letní studenti do oken stavěli přenosné větráky a scházeli se u fontány uprostřed areálu, aby se svlazili. Nikdo nedbal na to, co se říká – že sem totiž opilí kluci z nejvyšších ročníků chodí pravidelně močit.

Emily Fieldsová si odemkla dveře sestřina kolejního pokoje, kde se po celé léto schovávala. Klíče upustila do hrnečku s nápisem *Plavci ze Stanfordu* a začala se svlékat. Propocené tričko bylo cítit smaženým jídlem a černé kalhoty měla zmuchlané. Z hlavy sejmula námořnický klobouček, který jako servírka musela nosit v netradiční rybárně Poseidon, která se nacházela ve filadelfském přístavu Penn. Emily by se nejraději na chvilku natáhla na sestřinu postel a párkrát se zhluboka nadechla. Jenže v zámku téměř ihned zašramotil klíč. V pokoji se objevila Carolyn s náručí plnou učebnic. Ačkoli už nemusela své těhotenství skrývat, Emily si instinktivně zakryla holé břicho tričkem. Carolyn se jí na pupík stejně automaticky podívala. Zatvářila se znechuceně a Emily zahanbeně uhnula pohledem.

Necelý kilometr daleko se Spencer Hastingsová vpotácela do stísněné policejní vyšetřovny nedaleko kampusu Pensylvánské univerzity. Kapička potu jí stékala po páteři. Když si prsty vjela do tmavě blond vlasů, nahmatala mastné prameny. Ve skleněné výplni dveří zahlédla svůj obraz – dívala se na ni vyhublá holka s vykulenýma vyhaslýma očima a svěšenými koutky úst. Vypadala jako šmudla. Kdy se naposledy sprchovala?

Do místnosti vešel vysoký policista s pískově světlými vlasy. Zavřel dveře za Spenceřinými zády a výhrůžně se na ni zadíval. „Navštěvuješ na Pensylvánské univerzitě letní program, je to tak?“

Spencer přikývla. Bála se promluvit, protože by se jí rozkutálely slzy po tvářích.

Policista z kapsy vytáhl neoznačenou lahvičku s léky a zatřásl jí Spencer před očima. „Zeptám se tě ještě jednou. Je to tvoje?“

Spencer na lahvičku nedokázala zaostřit. Když se nad ní muž naklonil, vdechla parfém Polo. Vybavila si díky němu bráchu Alison DiLaurentisové Jasona, který tuhle vůni na střední svého času používal. Vždycky se tím poléval před odchodem na večírky. „*Fuj, byla jsem zpolována*,“ vrčela pokaždé Ali, když kolem ní Jason prošel. Spencer, Aria, Hanna a Emily se její hláске srdečně smály.

„Zdá se ti to k smíchu?“ vrčel na ni policista. „Protože si můžeš být jistá, že až s tebou skončíme, do smíchu ti nebude.“

Spencer semkla rty. Přistihla se, že se skutečně pousmála. „Omlouvám se,“ špitla. Jak to, že v tuhle chvíli vzpomíná na svou mrtvou kamarádku Ali alias Courtney? Příští myšlenka bude patřit právě Ali, která se Spencer nikdy nekamarádila, ovšem po návratu z psychiatrické léčebny zavraždila nejen své dvojče, ale i Iana Thomase, Jennu Cavanaughovou a Spencer málem taky.

Tyhle podivné myšlenky jsou bezesporu vedlejším účinkem prášku, který spolkla před hodinou. Právě začal působit, a tak se jí mozek roztáčel závratnou rychlostí. Pohledem těkala po místnosti, ruce jí škubaly. *To je třes jedničkáře*, okomentovala by Spenceriny tiky Kelsey, kdyby byla Spencer u ní na koleji, a ne tady na stanici, v izolaci, u výslechu. Spencer by se chtěla, plácla by Kelsey sešitem a vrátila se k biflování. Do přeplněné hlavy potřebovala nacpat ještě devítiměsíční porci chemie pro pokročilé.

Když bylo jasné, že se k práškům Spencer dobrovolně nepřihlásí, policista si povzdychl a vrátil si lahvičku do kapsy. „Měla bys vědět, že tvoje kamarádka se rozpovídala,“ oznámil nesmlouvavě. „Tvrdí, že to celé byl tvůj nápad – že se jenom nechala zlákat.“

Spencer zalapala po dechu. „Cože řekla?“

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Zůstaň tady,“ zavrčel. „Vrátím se.“

Vyšel z cely. Spencer se rozhlížela po malém prostoru. Betonové stěny byly natřeny bledězelenou barvou. Na béžovém

koberci pozorovala podezřelé žlutohnědé skvrny. Světlo u stropu bzučelo vysokým tónem, až Spencer trnuly zuby. Zvenčí zněly kroky, a tak zůstala velmi klidně sedět. Poslouchala. Je možné, že by policista právě teď vyslychal Kelsey? Co přesně Kelsey o Spencer říká? Dopředu si nijak neplánovaly, jak budou vypovídat, pokud je chytí. V životě by je nenapadlo, že by je *mohli* chytit. Policejní auto se objevilo jako blesk z čistého nebe...

Spencer zavřela oči a vzpomínala na události uplynulých šedesáti minut. V jižní Filadelfii si vyzvedla prášky a co nejrychleji se snažila zmizet. Ta čtvrt jí naháněla strach. Za zády slyšely houkačku. Strach z toho, co bude dál. Telefonáty rodičům. Zklamání pohledy a tiché slzy. Z Rosewood Day ji nejspíš vyloučí a Spencer bude muset dostudovat na státní škole. Anebo půjde do pasťáku. Potom odjede na veřejnou vysokou. Nebo hůř, začne plnit bagety v místní samošce Wawa anebo si na sebe navlékne transparent, bude chodit po Lancaster Avenue a všechny řidiče informovat, že rosewoodská pobočka banky Federal Credit Union nabízí nové úrokové sazby hypoték.

Spencer v kapse nahmatala zatavenou identifikační kartičku – je studentkou letního programu Pensylvánské univerzity. Pomyslela na všechny oznámkované práce a písemky tohoto týdne. Žádná nedopadla špatně. V horním rohu první stránky stávalo *100*, nejhůře však *98 procent*. Všechno šlo jako po drátkách. Potřebovala jen dokončit letní školu, zvládnout čtyři volitelné předměty na výbornou, a vrátit se tak v žebříčku prospěchu Rosewood Day na špici. Po hrůzných prožitcích s pravou Ali si přece zaslouží druhou šanci. Kolik trápení a smůly musí jedna holka snést?

V kapse džínových kraťasů nahmatala iPhone, odemkla jej a vytočila Ariino číslo. Zazvonilo to jednou, podruhé...

Ariin iPhone blikal v poklidné rosewoodské tmě. Když si Aria přečetla, že jí volá Spencer, trhla sebou. „Čau,“ řekla podezřívavě. Spencer se jí dost dlouho neozvala. Naposledy se spolu bavily na Noelově party, kde se pohádaly.

„Arie.“ Spencer se hlas chvěl jako napnutá houslová struna. „Potřebuju pomoc. Jsem v průšvih. Je to vážný.“

Aria rychle prošla skleněnými posuvnými dveřmi a vyběhla do svého pokoje. „Co se stalo? Jsi v pořádku?“

Spencer ztěžka polkla. „Jde o mě a Kelsey. Chytili nás.“

Aria se zastavila na schodech. „Kvůli těm práškům?“

Spencer jen zasténala.

Aria byla zticha. *Kdybych ti to neříkala, pomyslela si. A ty sis na mě ještě otvírala pusou.*

Spencer si povzdychla. Tušila důvod Ariina mlčení. „Podívej, mě mrzí, co jsem ti řekla na Noelově party. Já... nebyla jsem úplně při smyslech a nemyslela jsem to tak.“ Znovu vyhlédla prosklenými dveřmi na chodbu. „Ale tohle je vážný, Arie. Zničím si celou budoucnost. Celý život.“

Aria se štípla do kořene nosu. „Nevím, co bych pro tebe mohla udělat. S policií si zahrávat fakt nebudu – zejména ne po Jamajce. Promiň. Nemůžu ti pomoci.“ S těžkým srdcem zavěsila.

„Arie!“ Spencer vykřikla do mluvítka, ale na displeji si přečetla: HOVOR UKONČEN.

Neuvěřitelné. Jak se k ní Aria po všem, co spolu zažily, může takhle obracet zády?

Před celou kdosi zakašlal. Spencer se znovu otočila k telefonu a vytočila číslo na Emily. Přitiskla sluchátko k uchu a poslouchala. *Crrr-crrr-crrr* ozýval se vyzváněcí tón. „Zvedni to, zvedni to,“ řadonila Spencer.

Carolyn už měla v pokoji zhasnuto, když začal Emily zvonit mobil. Emily na displeji zpozorovala Spenceřino jméno a polilo ji horko. Spencer ji chce nejspíš pozvat na večírek Pensylvánské univerzity. Emily se vždycky vymlouvala na únavu, ale skutečný důvod byl jiný – Emily se žádné z kamarádek nesvěřila s tím, že čeká dítě. Z pouhé představy, že by se to měly dozvědět, se jí dělalo zle.

Jenže displej naléhavě blikal a Emily se zmocňovala předtucha.

Co když je Spencer v průšvihů? Když Spencer naposledy viděla, vypadala dost vystrašeně a zoufale. Možná potřebuje od Emily pomoc. Snad by si mohly pomoci navzájem.

Emily se natahovala pro telefon, právě když se Carolyn obrátila na posteli a zavrčela. „Nebudeš to, doufám, zvedat? *Někteří z nás jdou ráno do školy.*“

Emily stiskla ODMÍTNOUT, padla zpátky na matraci a polykala slzy. Uvědomovala si, jak moc svým pobytem tady komplikuje Carolyn život – rozkládací pohovka zabírala skoro všechno místo v pokoji, Emily navíc sestře neustále narušovala studijní rozvrh, a hlavně od ní žádala, aby před rodiči udržela obrovské tajemství. Ale opravdu kvůli tomu musí být Carolyn pořád tak protivná?

Spencer zavěsila, aniž by Emily nechala vzkaz. Už zbýval jen jeden člověk, kterému by mohla cinknout. Spencer z telefonního seznamu vybrala číslo na Hannu.

Když se telefon rozdrnčel, zatahovala Hanna právě zip od kufru. „Mikeu?“ promluvila do sluchátka, aniž by zkontrolovala, kdo vlastně volá. Po celý den jí přítel Mike volal kvůli nejrůznějším hloupostem o Islandu: *Věděla jsi, že je tam muzeum sexu? Tam musíme určitě jít.*

„Hanno,“ vyhrkla Spencer na opačném konci. „Já tě potřebuju.“

Hanna se posadila. „Jsi v pořádku?“ Po celé léto o Spencer skoro neslyšela. Naposledy předtím, než odjela na Pensylvánskou univerzitu a nastoupila na intenzivní letní program. Vlastně pak ještě u Noela Kahna na večírku, kam Spencer přivedla svou kamarádku Kelsey. To byla ale *hodně* podivná noc.

Spencer se rozplakala. Slova z ní padala po kouscích a Hanna si z dílků vět skládala celek: „Policie... prášky... snažila jsem se jich zbavit... Bez tebe jsem *úplně* vyřízená...“

Hanna vstala a přecházela po místnosti. „Zpomal. Potřebuju si to ujasnit. Takže... jsi v průšvihů? Kvůli drogám?“

„Ano a potřebuju, abys pro mě něco udělala.“ Spencer si telefon chytila oběma rukama.

„Jak ti mám *já* pomoci?“ šeptala Hanna. Vybavila si, jak ji samotnou odtáhli na policejní stanici – poprvé, protože kradla u Tiffanyho, podruhé, když svému příteli Seanovi totálně zbořila auto. Spencer po Hanně bezesporu nechce, aby přijela a sbalila pana policistu, jak to tenkrát udělala její máma.

„Máš ještě ty prášky, co jsem ti dala u Noela na večírku?“ zeptala se Spencer.

„No, mám.“ Hanna se nesměle zavrtěla.

„Potřebuju, abys je vzala a odvezla je na koleje Pensylvánské univerzity. Najdi Friedmanovu kolej. Zezadu jsou tam vždycky pootevřené dveře – dostaneš se dovnitř. Vyběhni do čtvrtého patra a vlez do pokoje čtyři sta třináct. Kód zámku je pět devět dva nula. Tam schovej prášky pod polštář. Nebo do prádelníku. Někam, aby byly schované, a přitom k nalezení.“

„Počkej, a čí je to pokoj?“

Spencer zkroutila prsty u nohou. Doufala, že se Hanna nezeptá. „Bydlí tam... Kelsey,“ přiznala. „*Prosím tě*, Hanno, neodsuzuj mě. Já to neunesu. Ona se to na mě snaží hodit, chápeš? Potřebuju, abys dala prášky do jejího pokoje a zavolala na policii s tím, že Kelsey znáš, protože je na Pensylvánské univerzitě známá dealerka. Musíš taky říct, že je divná – průserářka. To policii přiměje, aby se šli podívat do jejího pokoje.“

„Opravdu je Kelsey *dealerka*?“ ptala se Hanna.

„Upřímně řečeno, ne. Myslím, že ne.“

„Čili ty po mně v podstatě chceš, abych ti na Kelsey pomohla hodit vinu za něco, co děláte společně?“

Spencer pevně zavřela oči. „Věř mi, že Kelsey je právě teď u výslechu a všechno to hází na mě. Musím se pokusit bránit.“

„Jenže já za dva dny odlétám na Island!“ bránila se Hanna. „Se zatykačem se přes hranice dostanu dost těžko.“

„Nikdo tě nechytí,“ ujišťovala ji Spencer. „Slibuju. A... vzpomeň si na Jamajku. Byl by s námi tenkrát amen, kdybychom nestály při sobě.“

Hanně se sevřel žaludek. Ze všech sil se snažila na zážitky z Jamajky zapomenout. Do konce školního roku se kamarádkám vyhýbala, jen aby si nemusela příhodu připomínat a jítřit rány. Úplně stejně se čtveřice zachovala na konci sedmé třídy, když zmizela Alison DiLaurentisová – ve skutečnosti Courtney, Alisonino dvojče. Tragédie někdy lidi spojuje, ale jindy je rozdělí.

Jenomže Spencer ji teď potřebuje, stejně jako Hanna potřebovala své kamarádky na Jamajce. Zachránily jí život. Vstala a vklouzla do žabek Havaiana. „Dobře,“ špitla. „Udělám to.“

„*Děkuju* ti,“ odpověděla Spencer. Zavěsila s úlevou, jako by jí osvěžilo letní mrholení.

Dveře se rozletěly a Spencer div nevyklouzl mobil z ruky. Vstoupil tentýž nezlomný policista. Když si všiml mobilu v jejích rukou, zrudl. „Co s tím děláš?“

Spencer telefon upustila na stůl. „Nikdo po mně nechtěl, abych ho odevzdala.“

Policista sebral mobil a schoval si jej do kapsy. Pak Spencer popadl za paži a silou ji vytáhl na nohy. „Pojď.“

„Kam mě vedete?“

Vystrčil Spencer ze dveří. V nose ji zaštipal zatuchlý zápach. „Musíme si promluvit.“

„Už jsem vám řekla, že nic nevím,“ bránila se Spencer. „Co vám řekla Kelsey?“

Policista se ušklíbl. „Uvidíme, jestli se vaše výpovědi shodnou.“

Spencer ztuhla. Představila si svou novou kamarádku u výsledku, jak brání vlastní budoucnost a ničí Spenceřinu. Pak pomyslela na Hannu, která právě sedá do auta a do navigace zadává adresu Pensylvánské univerzity. S vědomím, že všechno svede na Kelsey, se jí dělalo zle, ale copak jí zbývá něco jiného?

Policista otevřel další dveře a ukázal Spencer, aby si sedla na kancelářskou židli. „Dlužíte nám hodně odpovědí, slečno Hastingsová.“

To si jen myslíte, napadlo Spencer, když se narovnávala v rame-

nou. Rozhodla se správně. Musí se o sebe postarat. A s Hannou na cestě vyjde ze všeho středem.

Hanna opravdu schovala drogy v pokoji a její následný hovor doputoval z policejní centrály až sem, protože Spencer zaslechla rozhovor dvou policistů o tom, že se půjdou podívat na Friedmannovu kolej do pokoje 413. Bohužel až když bylo po všem, se Spencer dozvěděla pravdu: Kelsey ve výpovědi neřekla nic, čím by vinila sebe nebo Spencer ze zločinů, z nichž byly obviněné. Spencer by dala všechno, aby mohla odestát, co se stalo. Jenomže na to bylo pozdě – kdyby přiznala, že lhala, dostala by se do ještě větších potíží. Bylo lepší zůstat zticha. V žádném případě nemohla policii dovést ke zjištění, že to, co našli, ukazuje na ni.

Krátce potom propustili Spencer s varováním. Když odcházela z cely předběžného zadržení, vedli dva policisté Kelsey chodbou. Mohutnýma rukama jí svírali ramena, jako by měla velký, velký problém. Kelsey se po Spencer vystrašeně ohlédla, když se mýjely. *Co se děje?* ptala se pohledem. *Co na mě mají?* Spencer pokrčila rameny, jako by neměla nejmenší tušení, a odešla do noci. Její budoucnost byla v suchu.

Život šel dál. Zvládla všechny předměty na výbornou. Na Rosewood Day se vrátila do čela žebříčku studentů s nejlepším prospěchem. Na Princeton se dostala v předkole. Uplynuly týdny a měsíce a noční můry, které ji stíhaly každý večer, ztrácely na síle. Usínala klidná. Věděla, že je její tajemství v bezpečí. Pravdu znala jenom Hanna. Nikdo jiný – ani rodiče, ani komise na Princetonu, ani Kelsey. A tak to mělo zůstat navždy.

Zůstalo to tak až do zimy. Někdo totiž tehdy všechno odhalil.

1

KAŽDÝ VRAH SI ZASLOUŽÍ TROCHU NOČNÍ ZÁBAVY

Byla středa na začátku března a Emily Fieldsová se válela na koberci v pokojíku, o který se vždycky dělávala se sestrou Carolyn. Na stěnách visely plavecké medaile a veliký plakát Michaela Phelpse. Sestrina postel byla poházená Emilyinými teplými mikinami, spoustou obrovských triček a párem džín pánského střihu. Carolyn v srpnu odešla bydlet a studovat na Stanford, a Emily si vlastní pokojík nanejvýš užívala. Hlavně proto, že tady v poslední době trávila téměř veškerý volný čas.

Emily se překulila na břicho a podívala se na monitor laptopu. Měla otevřenou facebookovou stránku. *Tabitha Clarková, RIP.*

Prohlížela si Tabitin profilový obrázek. Na fotce z Jamajky se na Emily svůdně usmívala růžovými rty. Když se sešly na visuté terase, na celou partu zlověstně mhouřila zelené oči. A teď z jejího těla příliv nevydal víc než hromádku kostí. Maso a vnitřnosti do posledního drobečku sežraly ryby.

To jsme udělaly my.

Emily přibouchla víko počítače. Bylo jí na zvracení. Před rokem se o jarních prázdninách vypravili na Jamajku. Ona i všechny ostatní kamarádky by tehdy přísahaly, že je tam našla Alison DiLaurentisová, která unikla smrti a vrátila se, aby je pozabíjela a dokonala tak dílo, které jí nevyšlo na horské chatě

v Poconos. Holky na Jamajce s touhle neznámou dívkou prožily několik bizarních situací, kdy mluvila o věcech, které znala *jenom* Alison. Celá série setkání vyvrcholila na visuté terase hotelu, kde Aria dívku shodila přes zábradlí. Z výšky několika poschodí pak spadla do písku na pláži. Její tělo z místa téměř okamžitě zmizelo – zřejmě je sebral příliv. Před dvěma týdny se čtveřice kamarádek v Rosewoodu společně koukala na zprávy. Ostatky té dívky vydalo moře nedaleko resortu. Holky si byly jisté, že se celý svět z reportáže dozví, co ony dávno věděly: pravá Ali přežila požár chaty v Poconos. Jenomže místo toho reportérka vyřkla hroznou pravdu: Dívka, kterou Aria shodila do moře, nebyla skutečná Ali – jmenovala se tak, jak se dívkám představila. Tabitha Clarková. Zabily nevinnou dívku.

Hned jak skončily zprávy, dostala Emily a všechny ostatní z party mrazivou zprávu od neznámého pisatele, který se podepisuje písmenem *A*. Toutéž iniciálou se podepisovaly dvě jejich předchozí pronásledovatelky, které holkám nedávaly spát. Tahle nová, třetí *A* dobře ví, co holky provedly, a chce je přimět platit. Od té doby Emily strachy sotva dýchá a čeká, co *A* udělá dál.

Emily si každý den připomínala, čeho se dopustila. Měla to pořád před očima a cítila se příšerně provinile. Tabitha umřela kvůli ní. Rodina se rozpadla kvůli ní. Nejraději by zvedla telefon a zavolala na policii, aby se přiznala. Jenomže tím by zničila život Arii, Hanně a Spencer, ne jen sobě.

Rozezvonił se jí mobil, a tak pro něj sáhla na polštář. ARIA MONTGOMERYOVÁ, stálo na displeji. „Ahoj,“ pozdravila ji Emily. „Ahoj,“ řekla Aria na druhém konci. „Jsi v pohodě?“

Emily pokrčila rameny. „Víš, jak to je.“

„No, jo,“ přitakala Aria mírně.

Nastalo dlouhé ticho. Emily a Aria si začaly každý večer kontrolně volat před čtrnácti dny, kdy se objevilo Tabitino tělo. Často vůbec nemluvily. Jindy se spolu koukaly na televizi – třeba na reality show *Sběrači* nebo *Kardashianky a jejich rodina*. Minulý

týden spolu náhodou zhlédly opakování televizního filmu *Roztomilá malá vražedkyně*, který rekapituloval návrat pravé Ali a její smrtící tažení. Na jeho premiéru se Emily ani žádná z kamarádek nedívaly – byly tak zaskočené objevením Tabithy, že nedokázaly přepnout z CNN někam jinam. Emily s Arií sledovaly reprízu beze slova. Jenom nevěřičně kroutily hlavou nad výkony hereček, které ztvárňovaly jejich postavy, a propadaly se hanbou nad přehnanou dramatickostí scény, v níž dívky objeví v lese za Spenceřiným domem tělo Iana Thomase. Když příběh vrcholil a horská chata v Poconos vyletěla do povětří s Alison uvnitř, Emily naskočila husí kůže. Filmaři příběh pojali jako uzavřený. Vražedkyně je mrtvá a dívky mohou žít šťastně až do smrti. Jenomže oni nevědí, že Emily a ostatní holky zase pronásleduje nějaká *A*.

V den prvního výročí hrozného požáru Alisoniny chaty v Poconos začaly k smrti vyděšené holky znovu dostávat vzkazy od nové *A*. Emily nabyla přesvědčení, že pravá Ali přežila výbuch domu v horách *stejně* jako pád z visuté terasy na Jamajce, a vrátila se, aby se jim pomstila. Kamarádky její teorii začínaly věřit taky – a to až do chvíle, kdy zpravodajství přineslo informace o Tabitině pravé identitě. Nicméně ani to nepopírá možnost, že je skutečná Alison stále naživu. Může to být ona, nová *A*, kdo na ně zase všechno ví.

Emily si dokázala představit, jak by holky reagovaly, kdyby podobnou teorii vyslovila nahlas: *Smiř se s tím, Emi. Ali je pryč.* Nejspíš by se ještě víc utvrdily ve vlastním přesvědčení, že Ali zemřela v plamenech v Poconos. Potíž je, že žádná z holek neví všechno: Emily nechala před výbuchem vstoupit dveře odemčené a pootevřené. Ali tak mohla před výbuchem snadno utéct.

„Emily?“ volala paní Fieldsová. „Mohla bys jít dolů?“

Emily se rychle zvedla do sedu. „Musím běžet,“ rozloučila se s Arií. „Zavoláme si zítra, jo?“

Zavěšila, přešla pokojem ke dveřím a vyhlédla dolů přes zábradlí. V hale stáli rodiče oblečení ve stejných šedivých teplákových

soupravách, v nichž chodívali na pravidelné večerní svižné procházky. Vedle nich stála dívka s podobnými zrzavě blond vlasy, jako měla Emily. Přes rameno nesla naditou sportovní tašku s nepřehlédnutelným červeným nápisem PLAVCI ARIZONSKÉ UNIVERZITY.

„Beth?“ Emily musela zaostřit.

Emilyina starší sestra Beth zvedla hlavu a doširoka rozevřela náruč. „Ta-dá!“

Emily seběhla schody jako blesk. „Kde ses tu vzala?“ volala. Její sestra Rosewood navštěvovala zřídka. Odešla studovat na Arizonskou univerzitu a zůstala tam jako asistentka, takže neměla moc času. Kromě učení na škole působila taky jako pomocná trenérka plaveckého týmu, ve kterém to v posledním ročníku studii dotáhla na kapitánku.

Beth upustila tašku na dřevěnou podlahu. „Mám pár dní volno a Southwest měla zrovna akci na letenku, tak jsem si řekla, že vás překvapím.“ Prohlédla si Emily od hlavy k patě a protáhla obličej. „*Zajímavá* kombinace.“

Emily se na sebe koukla. Měla na sobě špinavé plavecké tričko a kraťasy Victoria's Secret, které jí byly malé a na zadku měly nápis PINK. Ty kraťasy patřily Ali – její Ali, co se ve skutečnosti jmenovala Courtney. Dívce, které Emily v šesté a sedmé třídě důvěřovala, smála se s ní, obdivovala ji. Přestože byly lemy froté látky značně odřené a stahovací tkaničku v pase Emily ztratila už dávno, v posledních dvou týdnech se do kraťasů převlékala ze školní uniformy každé odpoledne. Prostě věřila, že pokud je bude mít na sobě, nic zlého se jí nemůže stát.

„Za chvíli budeme jíst.“ Paní Fieldsová se otočila na patě a zamířila do kuchyně. „Pojďte, holky.“

Všichni mámu následovali halou. Ve vzduchu se vznášela uklidňující vůně rajčat a česneku. Stůl byl prostřen pro čtyři. Sotva zapíjala minutka, spěchala máma k troubě. Beth se posadila vedle Emily a pořádně se napila vody ze svojí skleničky. Od

dětství pila jediné ze sklenice s obrázkem Žabáka Kvaka z pořadu *Sezame, otevři se*. Na tvářích měla Beth stejné pihy jako Emily. Měla i stejně vypracované tělo plavkyně. Jen nazrzlé vlasy nosila zastřížené těsně pod uši a nahoře v ušním boltci měla stříbrný kroužek. Emily napadlo, jestli piercing bolí. A taky, co řekne máma, až si toho všimne – neměla ráda, když děti vypadaly „nevhodně“, a odsuzovala tudíž propichování těla, netradiční barevné přelivy a tetování. Jenomže Beth je čtyřiatdvacet; možná se už vymanila z mámina výchovného dosahu.

„Jak se vůbec máš?“ Beth složila ruce na stole a podívala se na Emily. „Je to věčnost, co jsme se viděly naposledy.“

„Měla bys jezdit domů častěji,“ poznamenala paní Fieldsová od pracovní desky.

Emily si prohlížela nehty. Téměř všechny měla okousané až do masa. Nenapadlo ji nic nevinného, co by Beth mohla vyprávět – v jejím životě bylo všechno pošpiněné.

„Slyšela jsem, že jsi léto strávila u Carolyn ve Filadelfii,“ postrkovala ji Beth.

„No, to jo,“ odpověděla Emily a muchlala ubrousek se vzorem kuřátek. Loňské léto bylo to *poslední*, o čem se toužila bavit.

„Ano, Emilyino divoké léto ve městě,“ pronesla paní Fieldsová dílem dotčeně, dílem v legraci. Pokládala na stůl keramickou zapékací mísu s lasagnemi. „Nepamatuju si, že bys ty někdy na celé léto opustila plavání, Beth.“

„Co se stalo, stalo se,“ uzavřel diskusi pan Fields. Posadil se na svoje místo a z košíku si vzal kus česnekového chleba. „Emily je na příští rok připravená a zajištěná.“

„To je fakt, já to slyšela!“ Beth ji z legrace štípala do ramene. „Plavecké stipendium na Severokarolínské univerzitě! Jsi nadšená?“

Emily vnímala pohledy všech kolem a polkla ohromný knedlík v krku. „Nemůžu se dočkat.“

Uvědomovala si, že by měla být ze stipendia štěstím bez sebe,

jenomže za něj zaplatila přátelstvím s Chloe Rolandovou – Chloe si myslí, že Emily svedla jejího tátu, aby jí zajistil místo na škole. Ve skutečnosti je to právě naopak – pan Roland to zkoušel na Emily, která se mu všemi cestami pokoušela vyhnout. Navíc v Emily stále hlodala pochybnost, jestli příští rok vůbec na nějakou školu *půjde* – co když se A rozpovídá před policisty o tom, co holky provedly Tabitě? Nebude Emily na začátku prvního ročníku ve vězení?

Všichni se pustili do lasagní a vidličkami cinkali o talíře. Beth se rozpovídala o dobročinné organizaci, se kterou v Arizoně spolupracuje. Sázejí stromy. Pan Fields manželce vychvaloval restovaný špenát. Paní Fieldsová vyprávěla o nové rodině v sousedství, kterou byla navštívit a přivítat jménem starousedlíků na nové adrese. Emily se usmívala a přikyvovala, pokládala ostatním otázky, ale sama k rozhovoru ničím nepřispívala. Nedokázala do sebe taky vpravit víc než pár soust těstovin, přestože patřily k jejím nejoblíbenějším pokrmům.

Po dezertu Beth vyskočila a nedala si rozmluvit, že umyje nádobí. „Pomůžeš mi, Emi?“

Popravdě řečeno by Emily mnohem radši vyběhla do pokoje a schovala se pod dekou, ale nechtěla být protivná, když se s Beth vidají tak málokdy. „Jasně.“

Stály vedle sebe u dřezu a dívaly se do potměšlého kukuřičného pole za zahradou. Když se dřez naplnil pěnou a vzduchem zavoněla citronová vůně saponátu Dawn, Emily si odkašlala. „Co máš doma v plánu podniknout?“

Beth se rozhlédla kolem, aby se ujistila, že jsou v kuchyni sami. „Ráda bych toho stihla docela dost,“ špitla. „Zítra se například koná karneval, kde by měla být celkem sranda.“

„To zní... dobře.“ Emily těžko skrývala překvapení. Beth, kterou znala, večírky nikdy nevyhledávala. Beth bývala vždycky hodně jako Carolyn – dodržovala večerku, nikdy nebyla za školou a neulívala se ani z plavání. Beth na Rosewood Day maturo-

vala, když chodila Emily do šesté třídy. Po maturitním plese nešla Beth na mejdan, ale přivedla si domů svého kluka. Jmenoval se Chaz, byl to zapálený plavec a měl téměř bílé vlasy. Ali toho večera přespávala u Fieldsových, a tak se s Emily tajně schovaly na schodech a špehovaly Beth a Chaze v naději, že je nachytají při mazlení. Jenomže oba seděli každý na jednom konci pohovky a sledovali opakování seriálu *24 hodin*. „Nezlob se, Emi, ale tvoje ségra je fakt nudná,“ špitla tehdy Ali.

„Fajn, protože půjdeš se mnou.“ Beth na Emily špláchla vodu se saponátem, až si sama trochu zamáčela mikinu s logem Arizonské univerzity.

Emily rychle zavrtěla hlavou. Jít na večírek, to je pro ni teď stejná zábava jako běhat po žhavém uhlí.

Beth povytáhla špunt a voda ve dřezu začala bublat. „Co je s tebou? Máma říkala, že jsi smutná, ale ty jsi přímo strnulá. Když jsem se tě zeptala na stipendium, zatvářila ses, jako by ses měla každou chvíli rozplakat. Že ty ses rozešla s přítelkyní?“

S přítelkyní. Emily vyklouzla utěrka se vzorem kuřátek z rukou. Máma měla motivy kuřátek na všem. Emily vždycky nadskočila, když se někdo z rodiny zmínil o její sexuální orientaci. Chápala, že se snaží vyjadřovat porozumění, ale jejich pohodový postoj v Emily často budil stud.

„S nikým jsem se nerozešla,“ zamumlala.

„Pořád je na tebe máma tak tvrdá?“ Beth obrátila oči v sloup. „Koho zajímá, jestli sis v létě dala od plavání pauzu? Je to dávno pryč! Neumím si představit, jak můžeš zvládat žít s nimi pod touhle střechou sama.“

Emily zvedla oči. „Já myslela, že máš mámu ráda.“

„Mám, ale nemohla jsem se dočkat, až odmaturuju a budu moct vypadnout.“ Beth si osušila ruce do utěrky. „Tak už to vyklop, co tě žere?“

Emily pomalu utírala nádobí a hleděla do Betiny milé trpělivé tváře. Kéž by se jí mohla svěřit. Říct pravdu o svém těhotenství.

O A. O Tabitě. Jenomže Beth by to neustála. A Emily už takhle přišla o jednu sestru.

„Jsem pod hrozným tlakem,“ zamumlala. „Maturitní ročník je horší, než jsem si myslela.“

Beth na Emily namířila vidličku. „A právě proto musíš jít se mnou na ten večírek. Vůbec o tom nebudeme diskutovat.“

Emily bříšky prstů pohladila ozdobné okraje talíře. Strašně ráda by řekla ne, ale v hloubi duše jí cosi bránilo. Sestra, se kterou by si mohla popovídat, jí dlouho chybí – s Carolyn se viděla naposledy o Vánocích, ale i tehdy dělala Carolyn všechno pro to, aby s Emily nemusela zůstat sama. Spala dokonce na gauči v obýváku, protože se prý naučila usínat u televize. Emily ovšem dobře věděla, že se jen Carolyn nechce za ní do pokoje. Betina pozornost a náklonnost sejevily jako dar, který by Emily neměla odmítat.

„Na chvílku bych asi jít mohla,“ brumlala téměř neslyšně.

Beth ji pevně sevřela v náručí. „Já věděla, že se necháš přemluvit.“

„K čemu?“

Obě se otočily. Na prahu stála paní Fieldsová s rukama v bok. Beth se napřímila. „K ničemu, mami.“

Paní Fieldsová zase zmizela. Emily se sestrou se na sebe podívaly a vyprskly smíchy. „Užijeme si spoustu legrace,“ zašeptala Beth.

Emily jí na chvílku opravdu uvěřila.

2

SPENCER MÁ DVOJNÍKA

„Posuňte jej maličko doleva.“ Spenceřina štíhlá máma Veronica Hastingsová stála ve vstupní hale jejich domu s rukou založenou v bok. V prostoru pod dvoukřídlym točitým schodištěm vĚšela dvojice profesionálů velký obraz Bitva u Gettysburgu. „Mně se zdá, že napravo je rám výš. Co myslíš, Spencer?“

Spencer, která právě sešla do přízemí, jen pokrčila rameny. „MĚ by zajímalo, proč jsme museli sundat portrét prapradĚdečka Hastingse.“

Paní Hastingsová dceři věnovala příkrý pohled a ustaranýma očima mrkla na svého snoubence Nicholase Pennythistlea, který se k nim před deseti dny nastĚhoval. Jenomže ten je nevnímá. Stále ještě v pracovním, perfektnĚ padnoucím obleku a v naleštĚných polobotkách tůkal do svého mobilu BlackBerry.

„Je potřeba, aby tady měl každý něco svého a cítili jsme se tu všichni jako doma, Spencer,“ odpověděla máma polohlasně a upravila si pramen popelavĚ blond vlasů za ucho. Čtyřkarátový zasnubní prsten od pana Pennythistlea se jí pod stropním svítidlem blýskal. „NehledĚ na to, že jsem si myslela, že tě prapradĚdečkův portrét děsí.“

„DĚsí Melissu, ne mě,“ zabručela Spencer. Jí se naopak ten divný obraz líbil – prapradĚdeček Hastings na něm byl zachycen s několika kavalír King Charles španĚly se smutnýma očima na

klíně. Navíc v podobě prapradědečka poznávala tátu, který se po rozvodu z domu odstěhoval do loftu v centru Filadelfie. S nápadem vyměnit portrét za výjev z občanské války přišel pan Pennythistle. Bezesporu proto, aby ve *svém* novém domě vymýtil veškeré stopy po Spenceřině tátovi. Jenomže kdo by chtěl, aby ho ve dveřích vítali zpěnění zuřiví koně a zkrvavení Konfederáti? Spencer se při pohledu na ně svíral žaludek.

„Večeře je na stole!“ ozvalo se nadšené zvolání z kuchyně.

Do haly nakoukla Spenceřina starší sestra Melissa. Nabídla se, že dneska uvaří večeři, a tak měla na sobě černou zástěru s logem veganské restaurace GREEN GOURMET a stříbrné chňapky na ruku. Po bradu dlouhé blond vlasy si z čela stáhla černou sameťovou čelenkou, dekolt jí zdobil perlový náhrdelník a celkový vzhled doplňovaly černé balerínky Chanel. Vypadala jako mladší, svěží verze televizní kuchařky Marthy Stewartové.

Melissa mrkla po Spencer. „Připravila jsem tvoje oblíbené citronové kuře s olivami.“

„Děkuju.“ Spencer se vděčně usmála, protože pochopila, že se jedná o gesto solidarity. Sestry spolu dlouho válčily, ale v poslední době se jim vzájemné rozdíly dařilo tolerovat. Melissa věděla, že se Spencer s novou rodinnou situací smíruje těžko. Ale byly tu i jiné věci, které měla Spencer potíže zkusnout. Sestře ani *nikomu* jinému se neměla odvahu svěřit.

Spencer následovala mámu a pana Pennythistlea do kuchyně – stále si nemohla navyknout, aby mu říkala *Nicholas*. Melissa právě doprostřed stolu pokládala horký pekáč. Amelia, jejich o dva roky mladší budoucí nevlastní sestřička, seděla v rohu s ubrouskem způsobilně rozloženým na klíně. Na nohou měla kozačky na nízkém klínku, které jí Spencer vybrala během nedávného nákupního výletu do New Yorku. O vlasy však nadále nedbala a její lesklá tvář přímo zoufale volala po lehkém nalíčení.

Amelia zvedla oči a při pohledu na Spencer se zamračila. Spencer se od ní otráveně odvrátila. Amelia očividně ještě nezkousla,

že pan Pennythistle poslal jejího brácha Zacha na vojenskou akademii. Učinil to kvůli tomu, že se před ním Spencer neplánovaně podřekla a prozradila Zachovu sexuální orientaci. Když totiž pan Pennythistle vtrhl do Zachova pokoje a našel ho v posteli se Spencer, okamžitě ho napadl nejhorší možný scénář a začal běsnit. Zoufalá Spencer ho chtěla vyvést z hrozného omylu, jen aby přestal svého syna mlátit, a tak vyhrkla, že je Zach na kluky.

„Ahoj, Spencer,“ pozdravil ji další hlas. Vedle Amelie seděl Melissin přítel Darren Wilden a žvýkal čerstvě upečený česnekový chléb. „Co je nového?“

Svou otázkou Spencer vyrazil dech. Dneska sice Darren Wilden pracuje ve Filadelfii jako ostraha v muzeu, ale ještě nedávno byl coby *důstojník* Wilden hlavním vyšetřovatelem v případě vraždy Alison DiLaurentisové. Zkrátka se živil odhalováním lidí, kteří něco skrývají a lžou. Je možné, že by Wilden věděl o novém pronásledovateli, který se – jak jinak – opět schovává pod iniciálou *A*? Má snad podezření, co holky na Jamajce provedly s Tabithou?

„Ale, nic moc,“ odpověděla Spencer váhavě a upravila si límeček blůzy. Byla směšná. Jak by asi Wilden mohl vědět o *A* nebo Tabitě? Těžko by mohl tušit, jak strašlivé sny se Spencer každou noc zdají. Hrůzná jamajská noc s Tabithou se jí vrací pořád dokola. Nemůže taky tušit, že se Spencer v jednom kuse probírá články o bolesti a šoku Tabitinych rodičů. Tabitini přátelé v New Jersey se za ni modlí, aby uctili její památku. Vzniklo několik neziskovek bojujících proti alkoholu pro mladistvé, protože se má za to, že právě alkohol Tabithu připravil o život.

Jenomže ji *nezabil* alkohol – a Spencer to ví. Stejně jako *A*.

Kdo je té noci mohl vidět? Kdo je vydírá pod hrozbou vyzaření jejich činu a zničení jejich životů? Kdo je nenávidí tak hluboce, že se raději nesebere a rovnou je nedojde nahlásit na policii? Spencer nedokázala přijmout skutečnost, že stojí zase na začátku. Musí s kamarádkami opět přijít na to, kdo by mohla být *A*. Jenže

tentokrát ji nenapadá jediný podezřelý. *A* poslala poslední vzkaz před dvěma týdny po odvysílání té otřesného zprávy, ale Spencer nevěřila, že by od ní mohl být pokoj napořád.

Co dalšího může *A* vědět? V poslední textovce napsala: *Je to jenom špička ledovce*, jako by naznačovala, že zná i další tajemství. Bohužel ve Spenceřině skříni je kostlivců dost. Třeba letní záležitost s Kelsey Pierceovou, která se loni odehrála na Pensylvánské univerzitě. Kvůli Spencer skončila Kelsey v pastáku. O tom *A* přece vědět *nemůže*. Na druhou stranu *A* se od počátku jeví, jako by věděla úplně všechno.

„Nepovídej, vážně nic?“ Wilden si znovu ukousl křupavého chleba a prohlížel si Spencer šedozelenýma očima. „Od budoucí princetonské studentky bych čekal dost nadupaný diář.“

Spencer ze sklenice s vodou otírala domnělou kapku. Kéž by si ji Wilden přestal prohlížet jako trepku pod mikroskopem. „Vystupuju v nové školní hře,“ zamumlala.

„Ty tam *nevystupuješ*, ty hraješ hlavní roli – jako vždycky.“ Melissa v legraci obrátila oči v sloup. Usmála se na pana Pennythistlea a Amelii. „Spencer totiž hraje ve všem už od školky.“

„A letos budeš Lady Macbeth.“ Pan Pennythistle obřadně usedl na těžkou mahagonovou židli v čele stolu. „To je výzva. Nemůžu se dočkat představení.“

„Nemusíš tam chodit,“ vyhrkla Spencer a přitom zrudla.

„Jistěže Nicholas přijde!“ vykřikla paní Hastingsová. „Všichni máme datum zakroužkované v diáři!“

Spencer si prohlížela svůj obraz ve lžici. Nestála o to, aby se nějaký cizí chlap naoko zajímal o její život. Pan Pennythistle půjde do divadla jen proto, že ho tam máma dotáhne.

Kolem stolu koloval pekáč s masem a Amelia si vybrala kuřecí prso. „Já se souborem připravuju koncert pro charitu,“ ohlásila. „Já a několik dalších holek ze školy St. Agnes budeme příštích pár týdnů společně nacvičovat na koncert v opatství Rosewood Abbey. Kdo bude mít chuť přijít se na mě podívat, je vítán.“

Spencer vzhledla ke stropu. St. Agnes byla snobská soukromá střední škola, ještě prestižnější než Rosewood Day. Musí nutně vymyslet důvod, proč se koncertu nebude moct zúčastnit; chodila tam Kelsey, se kterou Spencer kamarádila během letního studijního programu na Pensylvánské univerzitě. Teď už tam asi nestuduje, ale Spencer nemůže riskovat setkání.

Paní Hastingsová zatleskala. „To zní báječně, Amelie! Řekni nám datum a počítej s námi.“

„Chci tady být pro každou z vás, holky.“ Panu Pennythistleovi se kolem šedomodrých očí řasily vrásky, když pohledem přeska-koval z Amelie na Spencer a Melissu. „Jsme teď jedna rodina a já se moc těším, že si k sobě všichni najdeme cestu a vytvoříme pevné vztahy.“

Spencer se usklíbala. Pěkná replika z příručky psychologie pro samouky. „Já už rodinu mám, nemusíš se obtěžovat,“ vyslovila nahlas.

Melissa vytřeštila oči. Amelia se hloupě usmála, jako by si v magazínu *Us Weekly* přečetla štavnatý drb. Paní Hastingsová vyskočila ze židle. „Tohle jsi přehnala, Spencer. Buď tak hodná a odejdi od stolu.“

Spencer se pousmála, ale paní Hastingsová pohodila bradou směrem k hale. „Myslím to vážně. Jdi do svého pokoje.“

„Mami,“ ozvala se opatrně Melissa. „Vždyť máme Spenceřino oblíbené jídlo. A navíc –“

„Vezme si potom, když bude chtít.“ Paní Hastingsové se třásl hlas, jako by se měla každou chvíli rozplakat. „Spencer, prosím tě. Jdi pryč.“

„Omlouvám se,“ zamumlala Spencer, když se zvedala ze svého místa, ale nemyslela to vážně. Tátové se nedají jen tak lehce vyměňovat. Nedokáže se snadno upnout na muže, kterého vůbec nezná. Rázem se nemohla dočkat podzimu, až se přestěhuje na Princeton. Daleko od Rosewoodu, daleko od rodiny, daleko od *A*, daleko od tajemství o Tabitě – a všech dalších, která by *A* mohla taky znát. Už aby bylo léto pryč.

Se svěřenými rameny se odebrala do haly. Uprostřed stolku tam našla úhledně složenou hromádku dopisů. Úplně nahoře ležela krásná dlouhá obálka z Princetonské univerzity, nadepsaná Spenceřiným jménem. *Spencer J. Hastingsová*, stálo na prvním řádku adresy. Spencer se po ní vrhla. V první vteřině ji napadlo, jestli jí škola nenabízí, aby se nastěhovala dřív – nejlépe ihned.

Z jídelny k jejím uším doléhaly tlumené hlasy. U okna se tlačila dvě štěňata labradora. Rufus a Beatrice zvenku nejspíš zavětřili pach lesních zvířat. Spencer nehtem roztrhla obálku a vysunula jeden jediný list papíru. V záhlaví se skvělo logo přijímací komise Princetonské univerzity.

Vážená slečno Hastingsová,

ukázalo se, že došlo k nedorozumění. Ke studiu na Princetonské univerzitě se letos přihlásili dva adepti podobného jména – vy, Spencer J. Hastingsová, a student z Darienu ve státě Connecticut Spencer F. Hastings. Naneštěstí se stala chyba a přijímací komise vaše přihlášky hodnotila dohromady. Část komise studovala Vaši přihlášku a jiní posuzovali druhou, nicméně při hlasování o přijetí jste byli pokládáni za jednoho a tébož žadatele. Po odhalení této nepřesnosti musíme vaše žádosti znovu přezkoumat a důkladně zvážit, kterého z vás ke studiu přijmeme. Oba jste velmi silní kandidáti, a tak pro nás nebude rozhodování snadné. Pokud chcete svou přihlášku doplnit o cokoli, co by přijímací komisi mohlo pomoci rozhodnout se ve Váš prospěch, neotálejte.

Omlouváme se za způsobené nepříjemnosti a přejeme Vám hodně štěstí!

S úctou

*Bettina Bloomová
předsedkyně přijímací komise
Princetonské univerzity*

Spencer si dopis přečetla ještě třikrát. Logo školy v záhlaví se jí před očima slévalo jako inkoustové skvrny Rorschachova testu osobnosti. To nemůže být pravda. *Přijali* ji přece na Princeton. Je to hotová věc.

Před dvěma minutami si byla svou budoucností naprosto jistá. A teď se ocitla v situaci, kdy se může všechno složit jako domeček z karet.

Halou se nesl zvonivý smích. Spencer sebou instinktivně trhla a pohlédla z okna na někdejší dům DiLaurentisových, který stál na sousedním pozemku. Mezi stromy se mihl stín. Zaostřila a vyčkávala, ale stín, o němž byla přesvědčená, že viděla, se znovu neobjevil. Ať to byl kdokoli, byl pryč.

3

ROZTOMILÁ MALÁ SAMOTÁŘKA

„Propojte se s božským zdrojem veškerého života,“ nabádal Arii Montgomeryovou uklidňující hlas ve sluchátkách. „S každým výdechem prohlubte uvolnění svého těla. Uvolněte své paže, nohy, všechny svaly v obličeji, uvolněte...“

Prásk. Aria otevřela oči. Bylo úterní ráno a ona relaxovala ve škole. Dveře málo využívané malé tělocvičny se rozletěly a do sálu vběhly prvačky v trikotech a návlecích na kotnících. Dnes podle rozvrhu měly v první vyučovací hodině lekci moderního tance.

Aria se rychle probrala a sundala si sluchátka. Ležela na moli-tanové podložce na zádech s pokrčenýma nohama a zdvihala pánev ke stropu – mistr v nahrávce tvrdil, že tento pohyb otevírá čakry a pomáhá odpoutat se od minulosti. Podle šklebů na tvářích mladších spolužaček Aria usoudila, že její cvik považují spíš za podivné sexuální protahování.

Vydala se na rušnou chodbu Rosewood Day a přehrávač iPod si schovávala do batohu. Všechny myšlenky, na které se tak zou-fale pokoušela zapomenout, se jí do hlavy vracely jako roj rozči-lených včel. Schovala se ve výklenku u nápojové fontány a z kapsy saka vytáhla mobil. Jediným stisknutím tlačítka se dostala na stránku vyhledavače Google, kterou si prohlížela poslední dva týdny stále dokola.

Vzpomínka na Tabithu Clarkovou.

Tabitini rodiče založili na památku své dcery webovou stránku. Objevovaly se na ní tweety od jejích přátel, fotky z Tabitinych tréninků roztleskávaček a baletních vystoupení, informace o stipendiu, které neslo její jméno, a odkazy na související články a zprávy. Aria se na tuhle stránku musela stále vracet. Pročítala všechny nové příspěvky s obavami, že něco – nebo *někdo* – propojí Tabitinu smrt s ní.

Dosud si všichni mysleli, že Tabitino úmrtí způsobila tragická nehoda. Nikdo ani nenaznačil, že by mohlo jít o vraždu, stejně jako nikdo neupozornil na fakt, že Aria a její kamarádky byly ve stejný čas ubytovány v tomtéž hotelu jako Tabitha. Dokonce ani Ariin brácha Mike a přítel Noel, kteří byli na Jamajce s nimi, Tabitin příběh nijak nekomentovali. Aria si ani nebyla jistá, jestli o nálezu těla ti dva vůbec vědí. Nejspíš jim informace jen prosvištěla jedním uchem dovnitř a druhým ven jako každé jiné úmrtí, ke kterému člověk nemá osobní vazbu.

Jenomže na světě existuje člověk, který zná pravdu. *A*.

Arii se za zády kdosi zasmál. Skupinka druhaček ji sledovala od šatních skříněk na opačné straně chodby. „Roztomilá malá vražedkyně,“ špitla jedna z nich a ostatní se rozchechtaly. Aria sebou trhla. Od chvíle, kdy stejnojmenný televizní film spatřil světlo světa, míjeli Arii na školních chodbách spolužáci, kteří jí do očí citovali dialogy ze života skutečné Ali. *Myslela jsem, že jsme kamarádky!* říkala televizní Aria Ali na samém konci, kdy se skutečná Ali pokouší všechny upálit v horské chatě v pohoří Poconos. *Než jsme tě potkaly, neznamenaly jsme vůbec nic!* Jako kdyby Aria ve skutečném životě kdy takovou větu *vypustila* z pusy.

Pak se v jejím zorném poli objevila známá postava. Ariin přítel Noel Kahn vedl do učebny angličtiny Klaudii Huuskovou – blondátou studentku z Finska, která po dobu svého pobytu bydlela u Noela doma. Klaudia při každém kroku bolestně zaúpěla, nohu s obvázaným kotníkem držela nad zemí a plnou vahou se

opírala o Noelovo svalnaté rameno. Všichni kluci na chodbě se zastavili, aby si prohlédli Klaudiiny pohupující se čtyřky.

Arii se rozbušilo srdce. Před čtrnácti dny podnikl Noel, jeho dva starší bratři, Aria a Klaudia lyžařský výlet do státu New York. Tam se jí Klaudia svěřila, že Arii hodlá Noela přebrat a nic ji nezastaví. Rozzouřená Aria pak nechtěně shodila Klaudii ze sedačky lanovky. Dobře jí tak. Všem pak řekla, že Klaudia sklouzla nešťastnou náhodou. Klaudia hrála hloupou a tvrdila, že si nepamatuje, co se stalo. Noel ovšem přesto dával její pád za vinu Arii. Od návratu domů se Noel ve dne v noci točil kolem Klaudie a jejího kotníku, vozil ji do školy a nosil jí učebnice do tříd, kávu o přestávkách a suši k obědu. Bylo s podivem, že se také nechopil hůlek s logem Rosewood Day a nekrmil ji sám masovými plátky sašimi.

Jeho hra na Florence Nightingaleovou znamenala, že na Arii neměl čas – nestačil jí ani pozdravit na chodbě, natož jí zavolat. Sobotní rande v restauraci Rive Gauche v nákupním centru King James Mall odkládal už druhý týden. Přestal taky chodit na kurzy vaření, které spolu s Arií navštěvoval v Hollisu, takže mu utekla lekce grilování a marinování.

O minutku později se Noel z učebny angličtiny vrátil ven. Uviděl Arii a... nepředstíral, že je vzduch, jak tomu bylo po uplynulých čtrnáct dní! Naopak, zamířil přímo k ní. Arii se roztřásla kolena. Snad se jde omluvit, že ji tak dlouho ignoruje. Třeba se mezi nimi zase všechno vrátí do starých kolejí.

Aria pohlédla na své rozechvělé prsty. Měla nervy napjaté jako struny stejně jako kdysi na Alisonině večírku v sedmé třídě, kdy s ní Noel promluvil poprvé v životě. Tenkrát to mezi nimi vlastně docela jiskřilo a Aria pak chodila s hlavou v oblacích až do chvíle, než ji Ali upozornila na nepřehlédnutelný kousíček koriandru, který měla Aria po celou dobu hovoru s Noelem mezi předními zuby. „Jsem přesvědčená, že Noel je pro tebe až příliš dobrý,“ shrnula Ali – vlastně Courtney – jemným, leč

pichlavým tónem Ariino snažení. „Navíc mám pocit, že se mu líbí jiná.“

Jasně, třeba ty? pomyslela si tehdy Aria hořce. Kterému klukovi by se také Ali *nelíbila*?

Ted' stál Noel před vitrínou, kde byla vystavená školní vlajka sešitá z nazdobených dílků. Byla to vlajka, která představovala hlavní trofej letošního ročníku školní soutěžní hry Kapsle času. Kromě tohoto výtvoru byly za sklem vystaveny i vlajky z minulých ročníků, byť jen na fotkách – jejich originály ležely v kapslích zakopané na louce za fotbalovým hřištěm. Nechyběla ani fotka z ročníku, kdy chodily holky do šesté třídy – tehdejší vlajka se poznala snadno, protože uprostřed jeden velký díl chyběl. Ten totiž tenkrát při hře získala pravá Alison. Nechala si ho ukrást vlastní sestrou, svým tajným dvojčetem Courtney. Nakonec jim *oběma* pokreslenou látku sebral jejich bratr Jason a věnoval ji Arii. Právě díky tomuto kousku látky se Courtney podařilo provést nebezpečnou záměnu se svou navlas stejnou sestrou. Skutečná Ali se dostala do psychiatrické léčebny na čtyři dlouhé roky, a Courtney se zmocnila jejího perfektního života na svobodě.

„Ahoj,“ pozdravil Noel. Voněl pomerančovým mýdlem a pepřem. Aria se této nezvyklé kombinace nemohla nabažít. Mrkla na jeho batoh Manhattan Portage a všimla si, že mezi připínáčky s logy lakrosového týmu Rosewood Day a filadelfských Phillies má stále svoje místo i placka s nosorožcem v kloboučku, kterou Aria koupila Noelovi na řemeslnických trzích. Připínáček s nosorožcem je přece dobré znamení, ne?

„Ahoj,“ odpověděla Aria měkce. „Stýskalo se mi po tobě.“

„Aha.“ Noel nespouštěl oči ze čtvercového ciferníku svých náramkových hodinek Omega. „Víš, já mám docela frmol.“

„S oprašováním Klaudie?“ Aria se neudržela a přešla do útoku.

Noelovi ztuhly rysy, jako by se zase chystal pronést svůj tradiční monolog. *Je v cizí zemi, a ty bys měla být citlivější.* Jenomže tentokrát jen pokrčil rameny. „No, musíme si promluvit.“

Arii se v krku vytvořil knedlík jako skála. „O-o čem?“ vyhrkla, přestože měla hrozný pocit, že ví, co se jí Noel chystá říct.

Noel si kolem zápěstí otáčel žlutým náramkem, který na znamení mužnosti a bratrství nosili všichni členové lakrosového týmu. Nepodíval se Arii do očí. Dokonce se jí nepodíval ani na špičky bot. „Nejsem si jistý, že nám to funguje,“ pronesl. Hlas se mu trochu chvěl.

Aria jako by dostala kopanec rovnou do žaludku. „P-proč?“

Noel pokrčil rameny. Jeho obvykle klidná pohodářská tvář pulzovala v křeči a jeho jindy bezchybná hebká pleť jako by opuchala. „Já nevím. Zkrátka, nemáme toho moc společného, nezdá se ti?“

Aria rázem viděla rudě. Když si ještě na začátku s Klaudíí hrály na velké kámošky, přišla Klaudia s názorem, že se Aria k Noelovi nehodí. Ano. Aria není lakrosářka, co si obléká výhradně polokošile Ralph Lauren – tedy není další v řadě klonů, se kterými kdy Noel chodil. Ale Noel sám říkal, že právě to se mu na Arii líbí. Na druhou stranu se může Aria těžko srovnávat s ledovou finskou blondátou sexuální bohyní, že?

Zápach přírodního čističe, kterým uklízeči vytírali chodbu, začal Arii náhle stoupat do nosu. Dělal se jí špatně. Procházející vysoký basketbalista o ni zavadil, až zavravorala a padla Noelovi do náruče. Rychle se však odtáhla. Najednou se ho nedotýkala ráda. „Takže to je... *konec*? Všechno, co jsme spolu zažili... nemá žádnou cenu?“

Noel si schoval ruce do kapes. „Je mi to líto, Arie.“ Podíval se jí do očí a na zlomek vteřiny se zatvářil, jako by mu to *bylo* líto. Současně tam bylo i něco ukončeného, jako by se s ní v duchu rozloučil už dávno.

Arii vhlý koutky očí. Vzpomněla si na všechny víkendy, které strávili s Noelem spolu. Kolik lakrosových zápasů viděla, ačkoli vůbec nepochopila pravidla hry. Kolik tajemství mu svěřila: jak v sedmé třídě s jejich Ali načapaly na parkovišti v Hollisu tátu

v objetí se studentkou Meredith. Jak si byla jistá, že se s ní Noel rozejde, když se vloni objevila Ali a začala ho svádět. Jak po návratu z hořícího pekla v Poconos usínala jediné při rozsvíceném světle a se samurajským nožem pod polštářem – ještě že jí ho táta z Japonska přivezl. Jak si přeje, aby jejich první milování bylo opravdu nejkrásnější a jedinečné, přestože o panenství přišla v desáté třídě na Islandu. Když zváží současnou situaci, je možná nakonec dobře, že k sexu s Noelem nikdy nedošlo.

Samozřejmě existovala spousta tajemství, která Aria s Noelem nesdílela. Neřekla mu, co udělala Tabitě ani co se stalo během jejich výletu na Island. Už samotný islandský incident by stačil, aby jí dal Noel košem už dávno. Možná si to totiž, v určité zvrácené karmické rovině, zaslouží.

Zaslechla syknutí a nahlédla otevřenými dveřmi do učebny. Klaudia seděla v první řadě s nemocnou nohou položenou na druhé židličce. Vedle ní seděly Kate Randallová, Naomi Zeiglerová a Riley Wolfeová – tyhle ďábelské drbny zákonitě musely s Klaudií rychle najít společnou řeč. Všechny čtyři pozorovaly Noela a usmívaly se od ucha k uchu. Dostaly na rozchod lístky do první řady. Za pár minut si o tom bude špitat celá škola. *Roztomilá malá chudinka dostala roztomilé malé kopačky!*

Aria se otočila na podpatku a vykročila k toaletám dřív, než se jí slzy rozkutálí po tváři. Nenápadně se ohlédla přes rameno v naději, že jí ještě Noel zavolá, ale on se obrátil a odešel opačným směrem. Když mu do cesty vstoupil jeho dobrý kamarád Mason Byers, zastavil se u něj, aby si pláclí. Jako by se nic nestalo. Pohoda. Šťastný, že se konečně jednou provždy zbavil té podivínky Arie Montgomeryové.

4

HANNA MARINOVÁ, STRATÉG KAMPANĚ

Ve čtvrtek večer se sluníčko sklánělo za koruny stromů a barvilo nebe do oranžova, když Hanna Marinová přitiskla k uchu svůj iPhone a čekala na pípnutí, aby mohla v hlasové schránce nechat vzkaz. „Mikeu, to jsem zase já. Ty mi to už nikdy nezvedneš? Kolikrát ti mám opakovat, že se ti omlouvám?“

Ukončila hovor. Za poslední dva týdny nechala svému expříтели na záznamníku šestnáct vzkazů, poslala jedenáct textovek, bezpočet zpráv na twitteru a spoustu e-mailů. Mike Montgomery ovšem nezareagoval ani na jediný z nich. Hanna si uvědomovala, že jednala s horkou hlavou, když dala Mikeovi kopačky kvůli fotografovi Patricku Lakeovi. Sliboval jí totiž, že z ní udělá modelku v New Yorku. A jak mohla Hanna tušit, že jí ten slizoun tahal za nos, jen aby na ni získal kompromitující materiál a mohl ji vydírat? Vyhrožoval, že její polonahé obrázky vyvěsí na internet, když mu nezaplatí!

Hanně se po Mikeovi stýskalo. Chybělo jí společné sledování *SuperStar*, při kterém si utahovali ze zpěváků. Doneslo se jí, že má Mike nějaký štěk ve školním vystoupení *Macbetha*. Když spolu chodili, vždycky spolu všechno probrali, než se některý z nich pustil do nové aktivity – Hanna by mu herectví určitě zatrhlá.

Nejvíce se Hanně po Mikeovi stýskalo kvůli tomu, co se dělo

kolem *A* a Tabithy. Neřekla by mu, co s holkami provedly, ale potřebovala ve své blízkosti někoho, kdo by se o ni zajímal a uklidňoval ji. Cítila se hrozně osamělá a vystrašená. Moc ráda by uvěřila, že nehoda s Tabithou byla sebeobrana. *Myslely* si, že Tabitha je ve skutečnosti Ali, posedlá touhou po jejich smrti. Ať se to Hanna snažila ospravedlnit sebevíc, vždycky nakonec došla k jedinému závěru: zavraždily nevinnou holku. Všechny jsou vinny. Vědí to. *A* ví to taky *A*.

Hanna vystoupila ze své Toyoty Prius a rozhlédla se kolem. Přes dvě města vážila cestu do Chesterbridge, kde si táta koupil nový dům. Kruhovou příjezdovou cestu lemovalo několik mladíčkových stromků uvázaných slabými lanky. Terasu podpíraly bílé řecké sloupy a na zahrádce před domem klidně bublala fontána. Řady perfektně zastřižených keřů, které vypadaly jako obrácené zmrzlinové kornoutky, lemovaly obě strany hlavního vchodu. Pro tříčlennou rodinu se zdál dům až příliš velký. Bydlel tu přece jen táta, jeho nová manželka Isabel a její dcera Kate. Pro domov muže, který se chce stát senátorem Spojených států, byla ovšem budova přiměřená. Pan Marin odstartoval svou kampaň před několika týdny a patřil mezi žhavé kandidáty na vítězství ve volbách. Pokud mu to pochopitelně nepřekazí *A*. Kdyby vyšla najevo pravda o Tabitě, byl by konec.

Hanna zazvonila u dveří a Isabel jí otevřela téměř okamžitě. Měla na sobě modrý kašmírový svetr od Tiffanyho, černou úzkou sukni a lodičky na rozumných podpatcích. Dokonalá nudná ženuška budoucího senátora.

„Ahoj, Hanno.“ Isabelin odměřený výraz byl jasnou známkou toho, že si o Hannině trendy rozevlátých šatech Antropologie a šedých semišových kozačkách nemyslí vůbec nic. „Všichni jsou u Toma v kanceláři.“

Hanna proběhla halou, vyzdobenou stříbrnými rámečky s letními svatebními fotkami Isabel a jejího táty. Když na jedné našla sebe navlečenou do těch nejodpornějších šatů pro družičku, jaké